

ADRIANA BOGATU
ADRIAN VICTOR VANK

DRESORUL DE
cactuși

Cuprins

Nu sunt divizibilă cu nimeni.....	7
Egyszer volt, hol nem volt.....	15
Nu mai fusesem de mult	18
Loja aroganților	22
Cactușii,	27
Sign(s) of life	31
În Vamă, băieții îi spuneau domnu' Crema... ..	37
Adi Turc, taică-său și Ceaușescu... ..	44
Dacă mi-aș fi supraviețuit dezastrului deja oficial numit „199...”,	47
O lună ciuntită se zgâiește pe fereastră,.....	51
„Scepticismul e o fiară,	64
Paternitatea răcelii asumate. Dinoffside.....	70
„Io sînt crunt cu mine.....	85
Judge,	107
Casa cu stafii.....	111
Între gânduri nu se pun nici virgule,	118
Ieri, m-au rănit	124
E ceva vreme de când nu ne mai spunem în niciun fel.	126

Respect pentru Am visat astăzi? A fost așa de reală senzația.	133
„Îmi pictezi o noapte albă cu întrebările tale?”,	144
Știi, cel mai mult îmi plac momentele în care vii tu, în tricoul tău negru de puștan,	148
Audieri nocturne.....	156
Minte și mintică.....	159
Oamenii încep să îmbătrânească.....	163
Orgasmatron.....	168
Distructiva forță maternă. Dinoffside.....	187
Raliu oniric.....	192
Dumnezeii mă-sii de viață, Judge!	202
Vine o vreme când obosești să te tot oprești din drum doar ca să-i aștepți pe alții să te-ajungă din urmă.	206
Despre ospitalitate dinoffside	215
Cartea la care scriem amândoi	217
Prima dată când am visat	222
Zicea luna din ghiocul nopții povestea	226
Te-am dat lumii cu-mprumut,	237
ZIG-ZAG.....	244
„Cînd sînt expuse luminii.....	249
Luminile Nordului	252
Până pe la 16 ani,	255
Dinoffside.....	263
Motivul piunezei ruginite	264
IRGENDWIE, IRGENDWO, IRGENDWANN.....	268
Dinoffside.....	276
Lavric fără frică.....	278

Respect pentru Jucării stricate.....	281
Completare dinoffside.....	288
Zi de tuns dinoffside.....	291
K Kamelia.....	293
Mi-am închis lumea într-un lacăt.....	300
Instituțională dinoffside.....	306
Tipologiile absurdului: impostorul dinoffside.....	308
Până mai ieri, mă credeam izbăvită	313
Felia nr. 3 DINOFFSIDE.....	334
Feminitate. Exercițiu antimisoginism vankian. Dinoffside.....	336
Isabelle.....	339
Cafeaua care schimbă anotimpul.....	344
Flashback.....	346
Rochia colonelesei.....	349
Rol de compoziție	351
Poveștile Soniei	356
Încă de când a terminat de făcut lumea,	360
Organism modificat genetic în mizantropiile fetei bătrâne dinoffside	370
Metempsihoză dinoffside.....	377
Ești hiperlucid și asta.....	379
Procesul. Asta am putut scorni între 3,30 și 6,48.....	385
Pentru mine, călătoriile sunt datorii neplătite.....	405
La Vama Veche,	434
<i>Cititorule (drag)</i>	443

Nu sunt divizibilă cu nimeni.

Poate că o să-mi fie dat să pricep, la un moment dat, cine m-a pedepsit să rătăcesc pe-aici, atât cât va fi să fie. Singura certitudine pe care o am acum, la o vârstă prag, când iluziile pietrificate au devenit statui ale propriilor eșecuri, lașități, complexe, deraieri etc., e că nu aparțin nici acestui secol, nici acestei lumi. Îmi cunosc și îmi asum fragilitățile. Știu fiecare fisură din oasele osteoporotice ale propriului timp și n-am de gând să neg nimic din ceea ce am fost sau sunt. O singură dată am cunoscut totalul, definitivul, absolutul. Țsta e adevărul. Nu e locul extrapolărilor. Nici n-ar avea rost. Cine a cunoscut trăirea absolută, și, cu certitudine, mai sunt câțiva, știe despre ce vorbesc. Gustul ei îți rămâne pe cerul gurii pentru toată viața. Mai dai uneori de-o dulceață bine făcută, din cireșe amare, dar gustul acela, ah, gustul acela de șerbet de trandafiri edenici păstrat în memoria papilelor tale afectiv-gustative, ei, da, pe el nu-l poate nimic înlocui. Uneori, noaptea, îl simți intens, ca și cum, somnambulic, ai mai fi luat pe ascuns o linguriță, fără să-ți amintești apoi de unde. Sau cum. Tot ce trece prin anii tăi după aceea sunt doar anemici termeni de comparație. Poate/ Sigur că acolo ar fi trebuit să se termine viața. Ar fi fost mult mai ușor.

Dar nu, penitența rătăcirii pare că e importantă pentru zeii pe care, într-un fel sau altul, i-ai înfruntat cu ceva. Durerea scrijelită pe piele, sevrăjul labirintului, capul izbit de pereții neputințelor, blestemul de a nu-ți afla nicăieri locul, toate trebuie parcimonios exersate ca să le satisfaci zeilor orgoliul de a te vedea omenește și impudic suferind.

Nu sunt divizibilă cu nimeni și nici n-aș putea să fiu. Nu-mi trebuie un cuvânt întreg care să-mi zgârie pielea, mi-e de ajuns o literă sau o silabă care să se facă bisturiu și să mă pună la pământ. Așa sunt eu. Din șocul posttraumatic mă trezesc exact când mă aflu cu un pas peste hău. Abia dacă apuc să-mi trag piciorul înapoi. Mă ridic greu, și vulnerabilitatea asta mi-a fost cel mai mult exploatată de-a lungul vieții. Retina mea nu îndură răul, nu contează în care dintre formele lui. Vorbesc rar și greu despre mine. Tăcerea îmi definește condiția cea mai confortabilă. Nu cred c-ar interesa pe cineva subterane existențiale ridicole în raport cu veacul. M-am evaluat mereu corect și am învățat că nu există risc de supraviețuire mai mare decât să-ți conturezi un set de așteptări care, aproape întotdeauna, se dovedesc incompatibile cu realitatea. Sau, cum spun medicii în buletinele lor informative, „incompatibile cu viața”. Oamenii încă mă iau prin surprindere.

Oricât de intuitiv aș funcționa, nu pot para chiar toate loviturile, mă mai ajunge câte una direct în plex. Scriu ca să mă țin minte. E lucrul cel mai important dintre toate. Probabil că am făcut-o și într-o viață anterioară. De acolo știu să fac diferența dintre arsura iadului și cea a rugului. Nu-mi plac comentariile în care oamenii mă întreabă de unde vin. E ca și cum și-ar da cumva seama că nu e chiar totul în regulă în alcătuirea mea și m-ar deconspira, dar asta n-am cum s-o evit, mai ales în ultima vreme, când se repetă din ce în ce mai frecvent și mai obositor.

de experimentare a vieții. Definită ca „o potrivire remarcabilă de evenimente sau de circumstanțe care nu au aparent nicio legătură de cauzalitate unele cu altele”, coincidența are la bază o relație de tip cauză-efect. Statisticienii demonstrează că studiile observaționale oferă uneori indicii despre producerea unui eveniment, dar nu pot stabili niciodată cauza și efectul. Îmi place cum sună aici „niciodată”. Având în vedere paradoxul probabilității, spun tot ei, cu cât este mai mare numărul de coincidențe, cu atât există o mai mare certitudine și cu atât pare să existe o cauză în spatele lanțului de coincidențe. Ei, da, cauza, asta e cheia! Simplificând lucrurile, când realitatea e că se tot complică prin ele însele, ajung la vechea mea concluzie, de adevărul căreia nu m-am îndoit vreodată, că nu există coincidențe. Nu e doar o concluzie personală, e un loc comun, atât în literatură, cât și în viață. „Poate”, ar spune cogânditorul meu preluând comanda. „Sigur”, i-aș răspunde, fără să ezit.

Sunt lumi despre care unora nu le e dat niciodată să afle că există. Ce perversitate a tainei ar fi în a ne perinda cu toții prin ele fără să pricepem mare lucru! Retrăgându-mă în confortul propriei încăpățănări, impresia factuală e că sensul a tot ceea ce trăim e mult mai complex decât pare. În State, oamenii închiriază, la marginea orașelor, depozite în care închid lucruri devenite, la un moment dat, inutile. Dacă nu-și plătesc chiria mai multe luni la rând, pierd proprietatea asupra obiectelor din depozitele al căror conținut este apoi scos la licitație. Nu contează că acolo sunt lucruri valoroase sau fără importanță. Alții decid ce vor face cu ele. La marginea orașului din suflet, fiecare închiriază câte un depozit în care-și duce, rând pe rând, amintirile. Vieți depozitate. Cu tot cu întrebări. Doar cu întrebări. Nu știu dacă le mai răscumpărăm sau dacă alții ni le vor scoate cândva la

licitație, cert este că nimic din ceea ce trăim nu se subordonează coincidenței. Dexterități feminine intuitive duc la respingerea *a priori* și *a posteriori* a coincidenței. De asemenea, nu cred în povestea motivațională că fericirea vine din lucrurile mărunte care ni se întâmplă. Nu. Ele sunt doar paliative cvasigenerale. Fericirea vine din întâmplările de răscruce. Dintre acelea care te surprind când deja ești cu capul pe ghilotină. Restul sunt plasturi de unică folosință. Poate... Sigur. *E sâmbătă și e cu muzică live. Un band își aranjează instrumentele. Cu cretă, pe o tablă agățată de perete, scrie cine se produce: Sunday, 9 PM – „Auld Skool”. Îmi sună a ceva „Old School” stilizat în scoțiană.*

De ce scriu o carte cu tine, despre tot ce înseamnă viață, în desenul complet al ridurilor ei de expresie și de finețe? Pentru că, așa cum ar spune Nichita, „e-o-ntâmplare a ființei mele”. Pentru că asta excede condiția mea de muritor, ajutându-mă să mă întorc la formula androgenică perfectă, pe care am vulnerabilizat-o cândva printr-o greșeală de neiertat. Ca să îmi recapăt libertatea de a muri. Cartea e parte a penitenței, e spovedania către zei. Și până la urmă, eminescian vorbind, „spovedania și nu preotul îți acordă iertarea”.

E o carte scrisă orbește. Cu temelie din întrebări. Răspunsurile noastre sunt subiective, incerte și provizorii. Întotdeauna pot veni alții care să le (ne) anuleze. *Băi, cartea asta trebuie scrisă. Așa, „pe” orbește. Să fie complicată, nu pentru orice lecturăreasă în capot matlasat!*

Stăm amândoi în fața unei singure oglinzi. Asta e cartea: o oglindă. Și fiecare ține strâns în pumn cheia de la cutia/ depozitul secretă/ secret a/al celuilalt. Pe peretele din spatele nostru stă scris cu roșu: „Nu privi în jos! Nu privi în sus!” Hai să te vad! *Mă vezi! Dacă te uiți atent în oglindă, mă vezi.* Nu, nu te vad! De cele mai multe ori, te intuiesc, te adun din cuvinte. Te recompun

greu, ca pe un puzzle din care lipsesc o mulțime de piese, iar celelalte au marginile tocite. *Zgomotul este infernal. Mă uit ca proasta la mufaratele oamenilor. Toți simt nevoia de a comunica ceva. Toți în același timp. Asta nu e comunicare. Pentru comunicare e necesar, absolut necesar ca măcar unul să tacă și să asculte. Și să aibă inteligența comunicării. Ideea în sine e că un prost nu e credibil prin forma în care comunică, pentru că uneori forma este garanția fondului.*

E complicat. Jocul în sine e complicat. E mai degrabă unul de factură intuitivă. Ni s-au dezvoltat, ca la orbi sau ca la surzi, simțuri complementare, și doar cu ajutorul lor putem comunica. *Se comandă la bar. Mergi la bar, comanzi, plătești și te întorci la masă cu băutura. Un barman notează comanda pe un dreptunghi de hârtie folosind jumătate din literele alfabetului. Al meu scrie cu stânga. Reușesc să mă fac înțeles. Da, cam așa. Esențialul se concentrează în numai jumătate din literele alfabetului. Totul se comandă la bar. Problema e să găsești un barman care să te înțeleagă și, mai ales, care să scrie cu stânga. Și eu scriu cu stânga. Mesele nu sunt numerotate. Barmanul notează pe hârtia dreptunghiulară poziția mesei în economia localului. De fapt, nimic nu este numerotat dinainte. E singura treabă care ne rămâne de făcut. Nici pe-asta nu suntem în stare, de cele mai multe ori, s-o facem cum trebuie. Cifre, numere, ordine, dezordine, haos... Se trece pe ceva mai ritmat. Nu pot identifica bucata, dar sună bine. Doi tineri cu o chitară rece și mică se ocupă de antren. Oferă chitara oricărui spectator ce vrea să efectueze lucru mecanic pe ritmul bandului. Oglinda, oglinda, ai grijă la ea! Termin berea și plec spre baie. Intru și mă opresc ca proasta în fața oglinzii ce acoperă peretele din spatele pisoarelor. Mă văd din cap până în picioare. Părul scurt și alb, puțină burtică (urâsc diminutivele, dar dacă scriu burtă intru în panică) și mufarina șifonată de bere și tărie afumată. Noroc cu friptura aia. A*

Respect pentru *mai limitat interacțiunea dintre cele două băuturi. Nu mă pot mișca din fața oglinzii. Picioarele refuză să asculte comenzile cortexului. Nu-mi pot lua ochii de la suprafața argintată. Din birt se aude un cover Floyd. „Hello, Hello, Hello! Is there anybody in there?” Stau în fața oglinzii ca paralizat și îmi inventariez imperfecțiunile. Mi se face silă de mine. Nu e o noutate. „Just nod if you can here me”. Solo-ul de la „Comfortably numb” e rupere. O mână invizibilă începe să scrie cu ruj pe suprafața oglinzii: „Nu sunt divizibilă cu nimeni și nici n-aș putea să fiu. Nu-mi trebuie un cuvânt întreg care să-mi zgârie pielea, mi-e de ajuns o literă sau o silabă care să se facă bisturiu și să mă pună la pământ. Așa sunt eu.” Reușesc să mă mișc. Mă întorc cu fața la peretele opus oglinzii și văd un afiș: „Nu privi în jos! Nu privi în sus!”...*

*Cum pot să scap de simțul
care mă face să simt
ce simt alții?*

— ••• —

PAUL SIMON

8 ani

Egyszer volt, hol nem volt*

... a fost o poveste care nu s-a lăsat prinsă în niciun timp. S-a adunat în ea însăși ca un cocon de mătase. Se spune că prințesa Leizu a scăpat în ceașca sa de ceai un cocon de mătase. Vrând să-l scoată de acolo, a început să desfacă firul de pe gogoasă. Așa i-a venit ideea să-l țasă. Cartea pe care o scriem e un cocon de mătase prețioasă care se lasă țesut. Înainte de toate, ea este însă, paradoxal, o antiteză osmotică. E ca un imens joc de puzzle, în care orice rând scris de unul dintre noi se completează cu un rând scris de celălalt. Stranietatea lucrurilor vine însă din faptul că noi le-am scris fără să știm că ele își vor găsi, la un moment dat, oglinzile. Provocarea majoră este să cauți, ca într-un labirint uriaș, corespondentul fiecărui rând, uneori chiar al fiecărui cuvânt în parte. Sunt zile în care răscolesc după oglinda unei singure fraze. Oglinda răsturnată. Adesea, trebuie să las fragmentele să se accepte unul pe altul, pentru ca abia în final să se apropie. Cel mai greu e să nu se vadă niciodată lipitura, să nu o simtă nici ochiul, nici mâna care întoarce pagina. Oamenii zic că nu se simte. Asta e tot ce contează. Cu cât înaintăm în scrierea ei, cu atât demonii noștri sunt mai aproape. Se uită unul în ochii

* „A fost odată ca niciodată” (magh.)

celuilalt. Își sfredelesc retinele până le curge sânge din ochi. Din când în când, tu-l scapi din lesă pe al tău. Și bine faci. Ținuseși lesa aia așa de strâns, că-ți tăiase carnea de pe mâini. De fapt, nu demonul ți-l țineai în lesă, ci tu te străduiai să te ții strâns lipit de el, să-i simți căldura aia care-ți hrănește ca un foc de vreascuri încrâncenarea.

Dialogăm peste timp, timpi și timpuri într-o carte, culmea, cronofagă. Așa a supraviețuit: hrănindu-se cu timp. Pe de altă parte, e ca o călătorie spre miezul unui vulcan activ. Nu știi nici cât îți va ajunge aerul, nici când va începe să erupă. Eu scriu, în felul meu, despre tot ceea ce simt sau am simțit vreodată. Tu plesnești peste ochi realitatea, o faci să vadă stele verzi, apoi îi aplici și câteva înjurături dintre cele care-ți fac urechile să zbârâie, tocmai ca să nu lași să se vadă ce simți. Doublezi cu muzica ta egoistă („de ce egoistă?”, te-am auzit). Pentru că o ascuți în căști, ești tu cu ea, te topești în ea, într-o zi o să meargă ea cu căștile tale în urechi pe stradă, o vei metamorfoza într-o ființă care să te substituie. (Te-am auzit iar: „așa merg lucrurile câteodată”.) Sunt texte la care, recitindu-le, tresar. Care stăteau la pândă. Încerc să-mi amintesc starea pe care o aveam când le scriam. Nu pot să-mi amintesc decât intensitatea unor sunete metalice, nelumești.

Când citesc textele tale, încerc să îndepărtez, cu gesturi aproape materiale, toate straturile de cenușă vulcanică de pe cuvinte, tu le acoperi cu ea, cu bună știință, numai ca să dau de capătul trăirilor tale. Uneori văd aurora borealis. De cele mai multe ori însă, mărturisesc, îmi dau lacrimile pentru că e acolo, pe undeva, ghemuit într-un colț al nimănu, un băiat care a refuzat să mai crească. A fost modul lui de a se răzbuna pe tot ce l-a rănit. Numai forța înjurăturilor a crescut în el, odată cu furia încrâncenată. Aici a fost o altă provocare pentru mine: să aduc

înjurătura, obsesiv repetată, în carte. Am zis „da”, pentru că e parte din forma ta de eliberare. E a băiatului ghemuit într-un colț, care se convinge pe sine că a devenit bărbat împotriva propriei lui voințe. Unul care poate injura lumea din toate pozițiile aparent imposibile. Așa cum și scrie. Care repetă, cu ochii făcuți lamă de orizont, „nem erdekel, nem erdekel”^{*}.

Încotro curge cartea? Unde va vrea ea. Ea ne-a ales. Ea hotărăște. Noi ne supunem ei. Au fost câteva ore grele, dintre acelea în care te-ntrebi dacă ești tu în tine sau nu cumva te-a înlocuit o structură abulică, inertă, care te lasă să te privești din afară, fără să te atingi. Îți pui întrebări, răspunzi la ele, dar numai în mintea ta, de fapt, pentru că niciun cuvânt nu se lasă articulat, se refuză cu obstinație articulării, până se pârlește totul în laringe, ca și cum literele s-ar împiedica haotic una de alta. Știi care a fost singura mea teamă în orele acelea? Că am scris doar o jumătate de carte, că dacă n-am să ies din abulia asta, n-o s-o termini de unul singur, s-ar nega identitar, pentru că ea așa a început, cu vorbele tale, „noi doi o să scriem o carte”, așa ai spus. O scriem. Pentru că așa a fost scris.

^{*} „nu mă interesează, nu mă interesează” (magh.)